

บทอ่านจากหนังสือวิวรณ์

วิว 7:2-4,9-14

ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นทางทิศตะวันออก ถือตราของพระเจ้า ผู้ทรงชีวิต ทูตสวรรค์องค์นั้นร้องเสียงดังบอกทูตสวรรค์ทั้งสี่องค์ ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำลายแผ่นดินและทะเลว่า “อย่าทำลายแผ่นดินหรือทะเลหรือต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผากของบรรดาผู้รับใช้พระเจ้าของเรา” และข้าพเจ้าได้ยินว่าผู้ที่ได้รับการประทับตรามีจำนวนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ผู้รับการประทับตราเหล่านี้มาจากทุกเผ่าของชาวอิสราเอล

หลังจากนั้น ข้าพเจ้าเห็นนิมิต ประชาชนมากมายเหลือคณานับจากทุกชาติ ทุกเผ่า ทุกประเทศและทุกภาษา กำลังยืนอยู่เฉพาะพระบัลลังก์และเฉพาะพระพักตร์ลูกแกะ ทุกคนสวมเสื้อขาว ถือใบปาล์ม ร้องสรรเสริญเสียงดังว่า “ความรอดพ้นเป็นของพระเจ้าของเรา ผู้ประทับอยู่บนพระบัลลังก์ และเป็นของลูกแกะ” ทูตสวรรค์ทั้งหลายที่ยืนอยู่รอบพระบัลลังก์ รอบผู้อาวุโส และรอบผู้มีชีวิตทั้งสิ้น ต่างกราบลงหน้าพระบัลลังก์ สรรเสริญว่า นมัสการพระเจ้าว่า

“อาเมน คำถวายพระพร พระสิริรุ่งโรจน์ พระปรีชาญาณ

คำขอบพระคุณ พระเกียรติยศ พระอานุภาพและพระพละานุภาพ

เป็นของพระเจ้าของเราตลอดนิรันดร์ อาเมน”

ผู้อาวุโสคนหนึ่งถามข้าพเจ้าว่า “คนที่สวมเสื้อขาวเหล่านี้เป็นใคร และมาจากไหน” ข้าพเจ้าตอบว่า “นายขอรับ ท่านก็รู้อยู่แล้ว” เขาจึงบอกข้าพเจ้าว่า “คนเหล่านี้คือผู้ที่มาจากการเบียดเบียนครั้งใหญ่ เขาซักเสื้อผ้าของเขาจนขาวในพระโลหิตของลูกแกะ”

เพลงสดุดี

สดด 24:1-2,3-4,5-6

ก) แผ่นดินและสรรพสิ่งบนแผ่นดินเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า
โลกและผู้คนที่อยู่ในโลกก็เช่นเดียวกัน

พระองค์ทรงวางรากฐานของโลกไว้เหนือทะเล

ทรงตรึงยึดไว้มั่นคงบนกระแสน้ำไหล

ข) ใครจะขึ้นไปยังภูเขาขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้

ใครจะยืนอยู่ในสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์?

ผู้มีมือสะอาดและใจบริสุทธิ์ ผู้มีใจไม่ใฝ่หารูปเคารพ

ผู้ไม่ออกปากสาบานเพื่อง้อหลอกลวง

ค) บุคคลเช่นนี้จะได้รับพระพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

จะได้รับความเป็นธรรมจากพระเจ้าผู้ทรงช่วยเหลือให้รอดพ้น

นี่คือเชื้อสายที่แสวงหาพระองค์

แสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้าแห่งยาโคบ

บทอ่านจากจดหมายนักบุญยอห์นอัครสาวก

ฉบับที่หนึ่ง

1 ยน 3:1-3

พี่น้องที่รักยิ่ง จงดูเถิดว่า ความรักที่พระบิดาประทานให้เรานั้นยิ่งใหญ่เพียงใด เพื่อให้เราได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า และเราก็คือเช่นนั้นจริง โลกไม่รู้จักเรา เพราะโลกไม่รู้จักพระองค์ ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้ เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว แต่เราจะเป็นอย่างไรในอนาคตนั้นยังไม่ปรากฏชัดแจ้ง เราตระหนักดีว่า เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เราจะเหมือนพระองค์ เพราะเราจะได้เห็นพระองค์อย่างที่เราได้เห็นพระองค์ ทรงเป็น ทุกคนที่มีความหวังในพระองค์ ย่อมชำระใจของตนให้บริสุทธิ์ เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญมัทธิว มธ 5:1-12ก

เวลานั้น พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเห็นประชาชนมากมาย จึงเสด็จขึ้นบนภูเขา เมื่อประทับแล้ว บรรดาศิษย์เข้ามาห้อมล้อมพระองค์ พระองค์ทรงเริ่มตรัสสอนว่า

“ผู้มีใจยากจน ย่อมเป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา

ผู้เป็นทุกข์โศกเศร้า ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับการปลอบโยน

ผู้มีใจอ่อนโยน ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก

ผู้หิวกระหายความชอบธรรม ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะอิ่ม

ผู้มีใจเมตตา ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับพระเมตตา

ผู้มีใจบริสุทธิ์ ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า

ผู้สร้างสันติ ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า

ผู้ถูกเบียดเบียนข่มเหงเพราะความชอบธรรม ย่อมเป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา

ท่านทั้งหลายย่อมเป็นสุข เมื่อถูกดูหมิ่น ข่มเหงและใส่ร้ายต่าง ๆ นานาเพราะเรา จงชื่นชมยินดีเถิด เพราะบำเหน็จรางวัลของท่านในสวรรค์นั้นยิ่งใหญ่”

ภูเขา เราไม่รู้ว่าเป็นภูเขาสูงชัน แต่ในพระวรสารของมัทธิวมักเอ่ยถึงภูเขาว่าเป็นที่รับการเปิดเผยจากพระเจ้าและเป็นที่ยึดฐาน ในพระคัมภีร์เดิมพระเจ้าก็ทรงสอนอิสราเอลโดยมีพระสุรเสียงลงมาจากภูเขาเสลาซาวกของพระองค์ คงไม่ใช่ยัซซีนทุกทั้ง 12 คนเท่านั้น แต่สาวกหมายรวมถึงทุกคนที่ติดตามพระองค์ไปทุกหนทุกแห่ง เราไม่รู้ว่าจำนวนสาวกเหล่านี้ พวกเขาติดตามพระองค์เพื่อเรียนรู้จากพระองค์ จากบทเทศน์ของพระองค์ได้วางมาตรฐานของการเป็นสาวกแท้ที่จะติดตามพระองค์ พระเยซูใช้คำว่า “ผู้นั้นเป็นสุข” ถึงแปดครั้ง เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้ที่เข้ามาเป็นสาวกของพระองค์จะได้รับความสุขที่แท้จริง ฉะนั้นคำสอนเรื่องนี้จึงเป็นการสอนให้เป็นสาวกแท้ สาวกของพระองค์จะมีส่วนร่วมในความทุกข์และในพระสิริของพระองค์ แต่ละข้อจะถูกแยกเป็นสามส่วนคือ ผู้ใด...ผู้นั้นเป็นสุข...เพราะว่า...

วันที่ 4 พฤศจิกายน 2555

มก 12.28-34

ผู้เขียนชอบที่จะเรียกนักเทววิทยาคนหนึ่งว่า “บราเดอร์จอมโอ้อวด” โดยเขียนว่า “คนที่ยิ่งใหญ่ก็คือคนรักหรือนักคิดที่ยิ่งใหญ่”

บางที นักคิดที่ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าประทานแก่พระศาสนจักรคือ นักบุญออกัสตินแห่งฮิปโป. และพระเยซูเจ้าทรงเป็นนักรักที่ยิ่งใหญ่ ที่ทรงสละพระชนมชีพอย่างมีความหมาย. ในที่สุด นักบุญออกัสตินเข้าใจความหมายและพบภาวะที่เป็นเรื่องสำคัญและพระองค์ท่านนั้นที่สมควรได้รับความรัก. เขาเปิดตัวเองต่อพระเจ้าด้วยการภาวนาจริงใจอย่างเข้มข้น ในการภาวนา เราควรขอให้พ้นจากความขมขื่นแห่งความเกลียดชังและความอิจฉา ยิ่งกว่านั้น ในการภาวนาต่อพระผู้สูงสุดและควบคุมชีวิตของเรามากขึ้น (สำหรับการสื่อรักกับพระเจ้าคือแก่นแท้ของการภาวนา). หัวใจของเราจะอ่อนโยนขึ้น ได้รับสิ่งจำเป็น และรับสิ่งต่างๆ ตามที่วอนขอ

นักคิดยิ่งใหญ่ท่านหนึ่ง แนะนำให้สำรวจสิ่งต่างๆอาสัยความ

สว่างนิรันดร์. แม้กระทั่ง

คริสตชนดูเหมือนที่เขาเป็นชาวยิว และถูกขับไล่จากโรงธรรมเพราะมีความคิดทางศาสนาอย่างสุดโต่ง. ท่านไม่เคยเกลียดชังชาวยิวด้วยกันเลย. เขาหวังว่าความรักที่มีต่อพระเจ้าจะนำเขาไปสู่ชีวิตนิรันดร์. จะนำเขาไปสู่ธรณีประดุแห่งนิรันดร์ภาพเพื่อเข้าสู่บ้านของพระบิดา

ในที่สุด เขาตระหนักในสิ่งที่เขาคควรรักและสิ่งที่สร้างภาวะตัวตนของเขา

นักบุญออกัสตินกล่าวว่า “ข้าแต่องค์แห่งความงาม ...เสียดายที่ข้าพเจ้า
รู้จักพระองค์ช้าไป”

สำหรับเรา ไม่สายเกินไปหรอก ขณะที่เรามีเวลามากที่จะรักคนอื่น
ด้วยการเข้าใจความรักของพระเจ้าที่ทรงเป็นองค์ความรักเอง ยอดเยี่ยม
จริงๆ